

beels af ikke befarent Mandſkab. Hvad det befarne Mandſkab angaaer, tilſigter Lovudkaſtet at give Regjeringen det fuldkomneſte Raaderum derover. Det giver den ikke alene Matroſerne, baade de heel- og halvbefarne, men ogſaa Diſpoſition, med viſſe Indſkrænkninger, over Eſtymænd og Skippere. For Tiden derimod har den ikke en ſaadan Diſpoſition over Mandſkabet uden i ethvert Tilfælde ved ſærlig Lov, ligesom den heller ikke har Diſpoſition over en heel Deel ſøfarende Mandſkab, ſom, eſterat have taget Interimſpatent, begynder at fare og da ſaaer Patent og derved bliver aldeles fri for Værnepligten. Det ærebe Medlem maa vide bedre end jeg, at det Antal af ſøfarende Mandſkab, ſom gaaer fri nu, er overmaade ſtort. Dette med Henſyn til det befarne Mandſkab. Hvad det ikke befarne Mandſkab angaaer, vil det være Thinget og ligeledes det ærebe Medlem beſkjendt, at vi for Tiden ſaae det fra viſſe Diſtricter i Landet, hvor Mandſkabet er født ſvørnepligtigt. Dette tænkes nu ophævet. Hvis nu det ærebe Medlem ſagde, at for Tiden kan der opſtaa Banſteligheder ved Flaadens Bemanding, fordi man er indſkrænket til et viſt Antal, kunde man ſom et Tankeexperiment give ham Ret; men hvis det af Regjeringen forelagte Udkaſt bliver Lov, kan det ikke blive Tilfældet, fordi denne Deel af Flaadens Mandſkab da vil blive tagen ud af hele den værnepligtige Maſſe i Landet. Baade det ærebe Medlem og Thinget maa, mener jeg, give mig Ret i, at her ikke kan være Skygge af Tvivl, at det er ſaa klart ſom Dagens Lys, at Marinen ikke kan komme til at lide med Henſyn til Bemandingen, ſaaſremt Regjeringens Lovudkaſt bliver til Lov. (Lange: Og Mandſkabet er hjemme!).

Lange: Ja, jeg maa blot bemærke med Henſyn til den ſidſte ærebe Talers Ytringer, at man maa vel betænke, at Sølimitdiſtricterne nu ere hævede, og at man ogſaa maa vel betænke, at Søextrarullen, ſom indbefatter mange Søfarende, ogſaa bliver hævet, og man maa endelig betænke, at det vel ſtaaer godt nok paa Papiret, men at det i Virkeligheden ikke gjælder, thi det kan kun lidt nytte, at man indkalder

Folk, ſom ere borte i fjerne Lande, maaskee i andre Verdensdele. Det ſtaaer ikke i Sømandens Magt at komme hjem, fordi Værnepligtsloven kalder ham, han kan med ſin beſte Villie ikke give Møde. Saaledes er det derimod ikke med de Landværnepligtige.

Lütken: Ja, jeg troer, at den ærebe Rigsſagsmand vil indrømme, at hvad enten Loven er ſkrevet paa den ene eller paa den anden Maade, vil der være accurat ligemeget Mandſkab i Landet.

Beck: Da jeg ved den foreliggende Sags første Behandling udtalte mig for en Tvedeling af Udkaſtet, gif jeg ud fra, at denne kun ſkulde gjælde Formen, for at man derved kunde gjøre Loven let overſkuelig og anvendelig; men jeg fremhævede udtrykkeligt, at ſelve Indholdet burde blive uforandret. Det er mig hjært, at den ærebe Suſtitsminiſter ikke udtalte ſig imod dette mit Forſlag i dets Realitet; hans Argument gif hovedſagelig ud paa, at hvis et ſaadant Forſlag toges tilfølg, kunde det forſinke Sagens Behandling og Lovens Emanation, til hvilken der følteſe Trang. Jeg maatte erkjende, at der, naar mit Forſlag toges tilfølg, kunde opſtaa dette Reſultat, og da jeg ikke ønſtede at reiſe Banſteligheder imod det, ſom Regjeringen attraaede, inſiſterede jeg ikke videre paa det af mig Møvede, idet jeg ſatte min Lid til, at Lovudkaſtet vilde udgaae ſom Lov i væſentlig Overeensſtemmelse med den Skikkelse, hvori det var forelagt af Regjeringen; jeg haaber endnu, at dette vil kunne ſtee tiltrods for de gjennemgribende Wændingsforſlag, der ere ſtillede dertil. Rigsſagsmanden for Kjøbenhavn 2den Valgkreds (Lange) beelte Anſkuelse med mig om det Rigtige i en Tvedeling, og han har jo nu forſøgt at realiſere denne Tanke; men Enigheden imellem os indſkrænker ſig til det reent Elementaire; thi idet jeg har faſtholdt, at Lovudkaſtets Indhold i alt væſentlig ſkulde bibeholdes, har han foreſlaaet ſærdeles indgribende Forandringer, hvad han ſelv har fremhævet, og hvad jo iøvrigt endog blot et flygtigt Blik paa de foreliggende Forſlag tydeligt viſer. Dette er Grunden til, at jeg, om jeg